

3 Avskjedsgudstjeneste for
Leif Gunnar Sandvand5 I sola og i Guds nærvær er
det plass til alle15 Bibelskole midt
i Tønsberg

Kirke for neste generasjon

Foto: Geir Arne Johansen

Ansatte og styret i Frikirkens Barn og Unge og representanter fra Frikirkens ledelse var på Orange-konferansen i USA i mai, sammen med 8000 andre barne- og ungdomsledere. De har som felles mål: Å gi budskapet om Jesus videre til neste generasjon. Temaet for konferansen «It's Personal», var med på å understreke hvor viktig det er å se og lære å kjenne den enkelte. Relasjoner teller.

Norges Kristne Råd inviterte i vår til ni regionaløkumeniske samlinger rundt om i landet, der noen av de samme spørsmålene ble drøftet. Hvordan ser vi for oss at vi kan være kirke på nye måter?

Side 6-9, 10-11

Misjon på Visjon

Frikirkens egen misjon blir også i år på Visjon sterkt tilstede. En del av Frikirkens Utsendinger kommer til å være til stede, og de gleder seg til fellesskap og festivalglede sammen med resten av Visjonsdeltakerne! Nytt i år er innsamling av brukte barneklær til inntekt for Frikirkens arbeid

ute på feltene, blant annet blant barn og unge. Frikirkens Utsendinger oppfordrer Visjonsdeltakerne til å ta med brukte klær, og til å benytte muligheten under stevnet til å oppgradere barnegarderoben. Ellers inviterer utsendingene til frokostbuffet med smaker fra Japan, Tyrkia og

Kurs for å disippelgjøre

en med muslimsk bakgrunn

Hvordan kan vi som kirker og fellesskap i Norge disippelgjøre nye troende fra en muslimsk bakgrunn (MBB)? Nå er den norske utgaven av disippelkurset for nye troende med muslimsk bakgrunn, lansert. «Kom og følg meg». Flere personer fra Frikirken har vært med på å oversette kurset til norsk.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Helgen 24.-25. mai inviterte komiteen i paraplyorganisasjonen Norsk råd for misjon og evangelisering (NORME) sitt MBB-nettverk («Muslim background believers») til to dager med inspirasjon og fordykning i Oslo.

40 personer var samlet i Oslo til seminar, workshop og lanseringen av «Kom og følg meg», som er den norske utgaven av disippelkurset for nye troende med muslimsk bakgrunn, «Come Follow Me». Flere personer fra Frikirken har

vært med på å oversette kurset til norsk. Hvordan kan vi som kirker og fellesskap i Norge disippelgjøre nye troende fra en muslimsk bakgrunn? Det er selve kjernen i «Come Follow Me», disippelkurset som er laget spesielt for denne gruppen troende. Kurset er relevant i forhold til utfordringer de møter, og det er basert på Bibelen. Det består av en studiebok, og veilederen har også en egen veilederbok. En veileder kan bruke dette med enkeltpersoner eller i små grupper.

VEKST OG MODNING

Disippelkurset «Come Follow Me» er oversatt til flere språk; blant annet engelsk, farsi, dari og arabisk, og nå altså til norsk. Dermed kan en norsk veileder bruke den norske boken, mens en kristen afghaner eller syrer kan bruke en utgave på eget morsmål. Det er boka som er selve læreren, mens veilederen skal hjelpe den nye troende til vekst og modning som kristen. Det var et britisk ektepar som var med og underviste i Oslo. De kunne fortelle at disippelkurset også er oversatt til Somalisk, men foreløpig er det kun tilgjengelig på nett da trykte eksemplarer innebærer for stor risiko i landet. Brukere av kurset kan derfor finne dette på nett, så lenge de passer på å slette søkehistorikken for sin egen sikkerhet. På fagsamlingen var det representanter fra Baptist-

samfunnet, Normisjon, NLM, KIA, NMS, Laget, UiO, Pinsebevegelsen og Frontiers. Innvandrer-konsulent Mozghan Rad og Torunn Flå Nohre hadde tatt turen fra Oslo Storbymenighet, for å lære mer om disippelkurset. - Vi har restartet en gammel gruppe i menigheten med utgangspunkt i «Kom og følg meg», så det var naturlig å komme hit for å høre fra andre som har erfaring med kurset, sier de to.

VÆR ET FORBILDE

Ifølge underviserne av disippelkurset «Kom og følg meg» er det viktig å gjøre temaene relevante og sette det man snakker om inn i en kontekst, for nye troende fra en muslimsk bakgrunn. - Inviter dem inn i livet ditt, og la de se hvordan du lever. Verdene våre kommer til uttrykk i holdningene vi har og i

SAMTALE Representanter fra ulike organisasjoner og kirker delte erfaringer og utfordret hverandre i samtaler med MBB-nettverket.

atferden vår. Vær et forbilde, og lev ærlige liv, oppfordrer ekteparet. Det var i juni 2015 at styret i NORME bestemte å starte opp et nettverk for folk som jobber med MBB - eller Jesusetterfølgere med muslimsk bakgrunn, for å utruste konvertitter til å kunne leve som aktive kristne inn i sin egen kultur, enten i Norge eller andre steder. Nettverket hadde oppstartsmøte i oktober 2015, og ønsker å være en ressurs i disippelgjøring av konvertittene. Det består av mennesker som har erfaring med arbeid blant muslimer.

Frikirken blir ikke eier av Kristiansand folkehøyskole

Synodestyret var i dialog med eierne av Kristiansand folkehøyskole angående eventuell overtakelse av eierskapet. Beslutningen er nå tatt og synoden finner ikke grunnlag for å overta som eier av Kristiansand folkehøyskole slik forutsetningene er per i dag. - Primært handler dette om at Kristiansand ferisenter bør

drøfte bruken av Dvergsnestangen fremover. Synodestyret mener folkehøyskoledrift er midt i kjernen av formålet for stedet og dermed bør få en tydeligere plass, sier daglig leder ved Frikirkens hovedkontor, Marit Ecklo Brevik. Synodestyret opprettholder garantien som ble lovet folkehøyskolen for å sikre leieavta-

len for skoleåret 2019/2020. - For å få en leieavtale for 2019/2020 i havn, valgte synodestyret å gi en garanti på mellomværende mellom det ferisenteret ville ha i husleie og det folkehøyskolen var i stand til å betale. Garantien ble gitt mens synodestyret fortsatt jobbet med å overta eierskapet, sier Ecklo Brevik.

Midtøsten. Der blir det mulighet til å høre mer fra arbeidet samtidig som man nyter et godt måltid i fint fellesskap. Påmelding og mer informasjon om dette fås ved å skrive til misjon@frikirken.no. Det blir også mulighet til å komme på seminarene utsendingene skal holde; «Fra kirke-

benken til sofagruppen, erfaringer med småfelleskap» og «Utrustning til å lede småfelleskap, inspirasjon fra kirkeplanting på misjonsfeltene». Ellers blir det som tradisjonen tro masse gøy under misjonslørdagen på Visjon, med aktiviteter for barn og voksne, og salg av mat og

ferskpresset appelsinjuice. Det blir også et stort slagent misjonsløp for barn og unge hvor man løper til inntekt for misjonen og til stående app-laus fra resten av deltakerne. Igjen får små og store Visjonsdeltakere stå «sammen om oppdraget»!

TAKK Gospelkoret Six Wings Gospel og familiekoret Full Hals sang til ære for sin pastor gjennom mange år.

Leif Gunnar Sandvand.

- Det har vært en festreise

- Mine godt og vel sju år som pastor i Sarpsborg Frikirke har i det store og hele vært som en festreise. Menigheten er sentral i byen, driver et svært livsnært og mangslungent arbeid, og har en påfallende stor flokk med frivillige ledere, sier Leif Gunnar Sandvand, som ble takket av i Sarpsborg Frikirke søndag 26. mai.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Sarpsborg Frikirke var fylt til siste benkerad da menigheten holdt avskjedsgudstjeneste for Leif Gunnar Sandvand siste søndagen i mai, og mange ønsket å takke sin pastor og kollega gjennom mange år. Eldste Jan Prang ledet gudstjenesten, og på vegne av menigheten takket han Sandvand for å ha vært en trygg, omsorgsfull og varm pastor. Byens varaordfører Linda Marie Engsmyr sa i sin hilsen at Leif Gunnar Sandvand

gjennom sitt tydelige engasjement for Varmestua i Sarpsborg (et lavterskeltilbud for rusavhengige, red.anm.) har gitt omsorg og trygghet til mange. Ifølge synodeformann Jarle Skullerud har Leif Gunnar Sandvand satt tydelige spor i Frikirken gjennom over 40 års tjeneste i fire menigheter, og som tilsynsmann i presbyterier og synoden. - Det var fint å få være med og takke han i Sarpsborg Frikirke, sier han. - Vi er mange som er takknemlige for det du har bidratt med, og for den du er. Jeg er selv en av dem. Jeg kom inn i Frikirken i 1994, og du har betydd mye for min tjeneste og for min forståelse av hva Frikirken er for et kirkesamfunn, sa tilsynsmann i Østre tilsynsområde Gunnar Johnsen, som også var til stede på gudstjenesten.

SKAPERVERK OG MILJØ

Leif Gunnar Sandvand startet sin pastortjeneste i Alta Frikirke som 26-åring. Etter fire år i Finnmark fulgte åtte år i Ørsta, tjuto år i Moss og drøyt sju år i Sarpsborg. I tillegg har han vært tilsynsmann i Vestre og Østre tilsynsområder i til sammen sju år, og synodens nestformann i tolv. I avskjedstalen i Sarpsborg Frikirke mimret Sandvand tilbake til tiden i Finnmark. - Som nyutdannet teolog var det

ganske spennende å være pastor i Alta, da konflikten omkring naturverninteresser, samiske rettigheter og vannkraft knyttet til forslag om å legge Altaelva i rør var i det store mediebildet i Norge. Noen pinsevenner henvendte seg til evangelisten som var på besøk, han hadde såkalte fellesmøter på bedehuset. Evangelisten het Ole Ravnå. «Nå må du sammen med pastor Sandvand dra inn til det såkalte nullpunktet og forkynne Guds ord for lenkegjengen», sa de. Evangelisten nølte, men pastoren grep anledningen. - Så stod vi der på noen store steiner. Ole sang og jeg leste et eller annet Gudsord om ansvar for skaperverk og miljø. Det var ikke alle i bygda som likte dette stuntet og Ole var heldigvis så klok at han fant grunn til å gi et Gudsord også til de som stod på den andre sida av konflikten; arbeiderne for utbygging. For meg er denne erfaringen et uttrykk for at Gud er himmelens og jordens skaper, og at vi som kirke selvsagt må bry oss om miljø, klima og skaperverk, sa Sandvand.

TAKKNEMLIG

Jeg har i alle mine pastorår hatt stor grad av trivsel og glede knyttet til forkynnelsen. Å være godt forberedt har i så måte vært min

førsteprioritet, sier han. - Jeg kjenner på mye takknemlighet over å ha vært i dette sporet i så lang tid, eller som det står i Jesaja 12: «Med glede skal dere øse vann av frelsens kilder». Bibeltimeserier har også vært veldig sentralt i mitt forkynnerarbeid. Mange samtaler og mye sjelesorg har gjort meg ydmyk overfor ulike menneskers livshistorier. Et såkalt pastor-klinisk kurs på sykehuset i Ålesund mens jeg var pastor i Ørsta har i denne sammenheng vært til stor hjelp, forteller Sandvand. Den grunnleggende teologiske tenkingen hans stammer fra tida på LBM, der Helge Utaker og Olav Runestad ifølge Sandvand ga en innføring i den evangelisk lutherske teologi på en enkel og overbevisende måte. - Dette fortsatte i teologistudiet på Universitetet og Menighetsfakultet, og jeg har gjennom hele mitt forkynnerliv kjent på stor trygghet i retning av at evangeliet er klarest gjennom evangelisk lutherske briller. Så da jeg tidlig på 70-tallet sa til min kjære far, som da var pastor i Fredrikstad Frikirke, at jeg kort og godt hadde lyst til å bli prest, var hans umiddelbare svar direkte fra skriften: «Den som attrår et tilsynsembete, har lyst til en god gjerning».

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no**JARLE SKULLERUD**

Mamma, dere må ta klima-utfordringene på alvor!

Vi får kjeft. Ungdommene våre sier ifra, nokså høylytt. Vi, i dagens foreldre - og besteforeldregenerasjon, får i disse dager kjeft av ungdommer verden over. Skoleungdom streiker for miljøet. De vil ikke overta kloden slik vår generasjon overleverer den. De vil ha oss til å endre livsstil nå. Det haster. Gretha Thunberg sier vi bør få panikk. Vi bør skamme oss.

Flyskam brer om seg. Det er til å bli deprimert av. Uansett hva vi kaller det, ikke la DET bli en avsporing. Vi foreldre kan ikke annet enn å ta egne unger på alvor. Vi voksne i kirken kan ikke annet enn å se egne barn og unge inn i øynene og svare at vi tar deres advarsler på alvor. Ingen latterliggjøring eller andre hersketeknikker tilbake til neste generasjon.

Vår kirke har et fokus på generasjonene som kommer etter oss. Vi har i målplanen et fokus på at vi vil nå de under 40, og vi vil at de skal lede oss.

Er ikke da det minste vi kan gjøre å ta på alvor det unge roper til oss?

Jeg har ikke flere unnskyldninger til ikke å bry meg. Dette vil jeg skal endre meg som mor, medmenneske, kristent hverdagsmenneske og som Frikirkemedlem.

ÅRGANG

BUDBÆREREN 1984

Frimodighet - uten lønn?

Frikirken har i dagens vanskelige situasjon for Den norske kirke ikke gått ut med oppfordring til kristenfolket om å melde seg ut av sin kirke. Men vi har sagt at vi på beste måte vil forsøke å ta imot dem som oppsøker Frikirken etter å ha funnet statskirkeordningen umulig. Flere kirke- og organisasjonsledere har imidlertid rykket ut med kraftige og generelle oppfordringer til folket om å bli stående i kirken, på tross av alt. Deres frimodighet er stor, men vi er ikke sikre på at den fortjener lønn. For hvordan kan man si til folk som kanskje er overbevist ut fra Guds ord, bekjennelsen og sin egen samvittighet om at en verdslig stat ikke skal ha lov til å styre kirken, at de bare skal bli stående? Hvordan kan man uttale slikt uten at man indirekte sier at du kan for så vidt gjerne ha din samvittighet, men pass endelig på at du ikke handler etter den?

Jon Magne Lund, Bb nr 5

«Det er ikke vårt ansvar hvordan neste generasjon lever - eller hva de tror på!»

Norsk ungdom har for andre gang denne våren valgt streik som virkemiddel for å sette fokus på de store miljøutfordringene verden står overfor.

Og responsen har ikke latt vente på seg. Velmenende voksne har konkurrert om å fortelle at de synes det er flott at de unge engasjerer seg, og at de gjør det på feil måte. Man forklarer og belærer. Man klapper på skuldre, for deretter å vise pekefinger. «Det er ikke skolen som er miljøets fiende.» Og «meld dere heller inn i en organisasjon».

Og kanskje har de til og med litt rett? Men hva hjelper det? Når vi som er blitt godt voksne, vet så inderlig godt hvordan vi vil gjøre ting, må vi også tillate de yngre å gjøre ting på sin måte.

Jeg må innrømme at jeg har tenkt mer enn en gang de siste ukene, på om unge i våre menigheter møter noe av det samme som de streikende miljøforkjemperne? Har vi også en tendens til å rose dem for deres engasjement, samtidig som vi litt fordekt kritiserer deres metoder? Går vi med en hemmelig drøm om at de skal fortsette arbeidet på vår måte, eller i alle fall bare gjøre endringer som vi har godkjent?

«Er det nødvendig med en egen Gudstjeneste for ungdom? Dere må i hvert fall ha med trosbekjennelsen! Hun er aldri å se på formiddagsgudstjenesten.»

Jeg skulle ønske vi kunne bli enige

om en ting. La oss slutte å klappe de unge på skuldrene, og heller sette oss ned og lytte til dem. Lytte for å lære. Lytte for å myndiggjøre. Og forresten, når jeg snakker om unge, tenker jeg ikke på 30- eller 40-åringer, men på tenåringer!

Det er ikke vårt ansvar hvordan neste generasjon lever - eller hva de tror på!

Men det er vårt ansvar å ikke stå i veien når de forsøker å finne frem!

Og det er vårt ansvar å vise vei - gå foran, men ikke gå bak og dytte noen i den retningen du vil.

Min påstand er at dersom vi hjelper neste generasjon å vinne, vinner vi!

Da vil vi oppleve nye generasjoner som tar politisk ansvar og engasjerer seg for en bedre verden. Men ikke på samme måte som vi gjør det.

Da vil vi oppleve nye generasjoner som lever som etterfølgere av Jesus og som bygger Kirke.

Men ikke på samme måte som vi gjør det.

Da vil vi oppleve nye generasjoner som engasjerer seg lokalt, nasjonalt og internasjonalt, for rettferdighet, fred og miljø.

Men ikke på samme måte som vi gjør det.

Og de vil gjøre alt dette til det beste for samfunnet, for menneskene, for oss, og for Guds rike!

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbareren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Amedia Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Solbade i Guds nærvær!

ANN-CHRISTIN ØSTERBERG

Det er vår! Det er mai! Det er noen lysere og varmere dager. Vi trenger det, for de andre dagene som ikke er det..

Det nærmer seg slutten av vårsemesteret og vi kan kanskje klappe oss selv på skulderen og si; bra jobbet!

Alle store og små hendelser som dukket opp som vi måtte håndtere. Gleder, sorger, alt det livet byr på av opp og nedturer. All tid, krefter, engasjement, penger, bønner, tanker, hjerter som har arbeidet, investert og banket for Jesus, kirke og folk. Sammen har vi bedt, hilst på folk, snakket med mennesker, kokt kaffe, øvd timevis på sanger og musikk, rigget ledninger og lyd, båret stoler, forberedt taler og ledet møter, invitert folk til kirke og hjem, dratt på turer, vært hjemme hos hverandre og spist middag, hatt gudstjenester. Gjort masse!!

Inspire kirken har balanse som en av sine verdier;

«Balanse – Det er viktig å ta vare på hele mennesket, med kropp, sjel og ånd! Vi ønsker å gå i takt med Den Hellige Ånd i

møte med mennesker der de er. God balanse mellom: Arbeid og hvile, Liv og lære.»

Vi kan vel ikke si at å starte en kirke har vært en hvileseong for oss. Derfor utfordres vi hele tiden i å finne balanse mellom arbeid og hvile. Vi prater mye om å brette opp armene og «get out there». Kom igjen! Lev livet sammen med Jesus på alle områder. Reis deg bli lys! Men for å klare å gjøre det, må vi også gi rom for å motta. Rom for hvilen.

Til og med Gud hvilte på den syvende dag.

Derfor er hvile også en del av å ta ansvar for livet sitt.

Hvordan hvile ser ut, er så individuelt, hva som gir deg ro. For noen er det å pusle med noe du liker, for andre er det å stirre tomt ut i lufta.

En psykolog skrev; «Det er ikke de som har mest å gjøre som er mest slitne. Det er de som slapper av minst.»

Når slapper du av? Hva gjør du for å lade batteriene?

Det er lett å romantisere det, men ikke alltid så enkelt å falle til ro, verken utvendig eller innvendig.

Vi vil jo så gjerne, ha denne balansen, men letter sagt enn gjort. For det handler jo også om å finne roen inni. Og det henger ikke alltid sammen med det som skjer ellers i livet.

I Markus 6, samler Jesus sine disipler etter at de har gjort en haug av ting. Så sier han til dem; «Kom med meg til et øde sted hvor vi kan være alene, og hvil litt!» For det var så mange som kom og gikk at de ikke fikk tid til å spise engang.»

En trenger ikke nødvendigvis hvile lenge, men hvil litt, sammen med Jesus.

Gud er alltid til stede, alltid nær. Om vi kjenner det eller ikke. Vi kan finne en hvile i at han er her. Samtidig kan vi også enkelte ganger kjenne hans NÆRVÆR, at det er som om noe kommer nær, en fred, en ro, en glede, en kjærlighet, en hellighet, en kraft, en visshet.

På arbeidermøte i fjor snakket Tomas Sjødin om å solbade i Guds

SOLBADING I sola er det plass til alle - i Guds nærhet er det plass til alle. Der kan vi være i bønn uten å be om noe.

nærvær. I sola er det plass til alle - i Guds nærhet er det plass til alle. Der kan vi være i bønn uten å be om noe. Vi vet hvor godt det er med folk som oppsøker oss uten en agenda, uten å skulle få noe eller vil at vi skal gjøre noe. Der kan vi bare være, sammen med han.

Så kan vi få finne hvile i at vi er en del av Guds familie, kirke, venner, del av noe større, og minne oss selv på at det hele ikke hviler på deg eller meg, men på hva Jesus allerede har gjort.

God solbading i Guds nærvær!

Hvile er også en del av det å ta ansvar for livet sitt.

Troens kraft

Er det sant at den kristne innflytelse i samfunnet tilhører en tilbakelagt tid? Er det sant at den kristne troens kraft er noe vi må vinke farvel til og tenke at det var fint så lenge det varte? Jeg vil svare med et klart og entydig nei! Jesus bruker ofte offensive bilder når han skal beskrive Guds rike her på jorden: Et frø som vokser frem og bærer frukt, et lys som alltid overvinner mørket, salt som preger omgivelsene. Guds rike er ikke ferdig i Norge!

Jarle Haugland i Tro & Medier

Høytid

Våre store høytider, jul, påske og pinse er gode tradisjoner, og en stor mulighet når vi skal være med og gi troen videre til neste generasjon. Så har vi søndagen, en helligdag hver uke. Og vi har fått et bud, det tredje, om å holde hviledagen hellig (...) Det er et stort tema, dette med høytider og helligdager. Gud gav klare instruksjoner til Israelsfolket, og det var mye fest og feiring involvert. La oss holde fast i høytidene!

Endre Sagedal i Frikirkeaktuelt

Hjem

Det kan være utfordrende å finne veien hjem igjen. Vi har ofte behov for å forklare oss og tror kanskje at den Gud vi skal hjem til krever det av oss. Gud krever ingen forklaring, men han vil føre deg og meg i retning av anger slik at nådens dør kan åpnes for oss (...) Den lydige sønnen forlot sin Fars hjem for å hente oss hjem. Et tilbud om nåde som bryter alt som holder oss fast. Tilgivelse som åpner døren hjemme på vidt gap.

Anne Honnemyr i Agenda 3:16

Livsnær konferanse i Atlanta

FriBU var til stede på Orange-konferansen i Atlanta i begynnelsen av mai, der personlige relasjoner og kunsten å se det store i det små var viktige temaer.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Til sammen nitten representanter fra FriBUs stab og styre, samt daglig leder ved Frikirkens hovedkontor og synodestyrets nestformann deltok på den årlige konferansen i Atlanta, i regi av den amerikanske stiftelsen «Orange». Stiftelsens hovedtanke er at hjem og kirke sammen blir en uslåelig kombinasjon når de samarbeider om trosopplæringen. Slik illustrerer «Orange» kirke-hjem samarbeidet: mens kirken symboliserer lyset (gult) ligger hjertet i hjemmet (rødt). Når disse glir over i hverandre, får vi «Orange». Temaet på årets Orange-konferanse var «It's personal», direkte oversatt «Det er personlig». Talerne, seminarholderne og musikerne brukte ulike tilnærminger til temaet, men budskapet til konferansens 8000 deltakere var det samme: Alle trenger vi å bli sett, og alle trenger vi å bli verdsatt. Blant talerne var kanadiske Danielle Strickland. Hun har bakgrunn fra Frelsesarmeen, og delte sterke opplevelser fra eget liv. En periode bodde hun i et belastet nabolag der nøden ikke så ut til å ha noen ende. Etter mørkets frembrudd satte Strickland og hennes kollega og venninne på seg rulleskøyter og suste gatelangs. Var det noen som ønsket å bli bedt for? Eller noen som bare trengte å se et vennlig ansikt? Å snakke med noen? Strickland erfarte at disse møtene med enkeltmennesker ga håp. Og at de kunne føre til forvandling i menneskers liv. - Vi streber alle etter å gjøre verden til et bedre sted, og vi vil helst

flytte fjell. Men hvis du vil gjøre noe stort, må du starte i det små, sa Strickland, og viste til Matt.17: «Sannelig, jeg sier dere: Om dere har tro som et sennepsfrø, kan dere si til dette fjellet: «Flytt deg herfra og dit!» – og det skal flytte seg, og ingenting skal være umulig for dere».

HELHETSTENKNING

- Vi er flere barne- og ungdomsorganisasjoner som de siste årene har hentet inspirasjon fra denne organisasjonen i USA. Materialet vi har fått derfra har vi bearbeidet og fornyet til våre egne produkter, som blant annet «Faseoversikten» og «Fasekortene» til foreldre. Dette har vært veldig nyttig for vår helhetstenking i forhold til barn, unge, unge voksne og familier, sier FriBU-leder Håvard Haugland. Han opplever konferansen helt relevant for Frikirken og FriBUs arbeid. - Dette var en konferanse som gav håp til alle menigheter av alle størrelser. Temaet «It's personal» handlet ikke om mest mulig fancy opplegg, men om vår tilstedeværelse og evnen til å se barn og unge. Kirken er Jesu kropp på jorden, og vi skal bringe de gode nyhetene ut til folks hverdag gjennom personlige møter med dem. Det betyr at jeg i dag kan ha en betydning for to barn eller ungdom i mitt nærmiljø og kirke. Jeg kan begynne å bli kjent med dem, be for dem, og involvere meg i deres liv og hverdag. Jeg har en mulighet til å formidle Jesus til dem, gjennom mitt liv, sier Haugland. - Jesus er personlig med oss og vår historie. Han møter oss i vår hverdag med alle sine gleder og utfordringer. Derfor må vi aldri undervurdere kraften i relasjonelle møter der Jesus blir virkelig for barn, ungdom og familier.

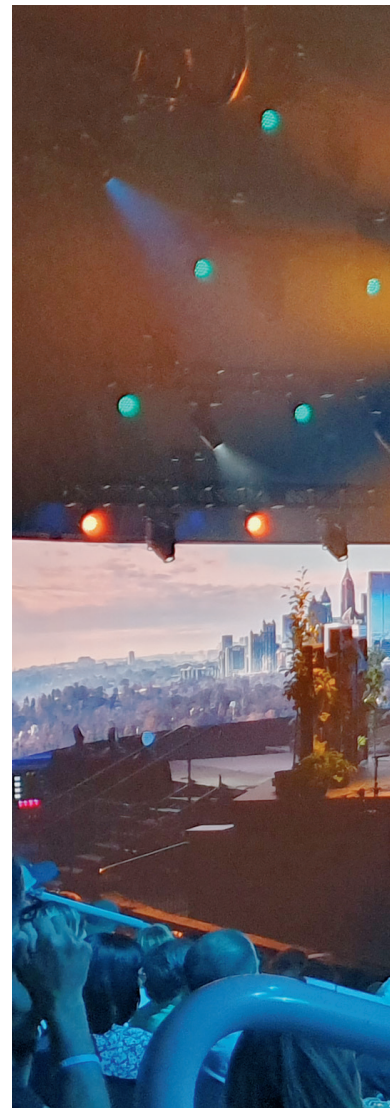
DET VIKTIGSTE FØRST

FriBU-lederen mener Frikirken trenger å utruste nok ledere til å være med å se barn, unge, unge voksne og familier som kan gjøre Jesus aktuell i deres hverdag. - Vi må bruke mer energi på ledere, grupper og personlig oppfølging enn vi gjør i

dag. Mange neglisjerer dette arbeidet, for å holde aktiviteten i kirka gående. Jeg skulle ønske at vi i tiden fremover prioriterte å gjøre det viktigste først: Sett barn, unge, unge voksne og unge familier øverst på agendaen over de dere vil investere i. Hjelp dem, se dem, og vær tilstede for dem, slik at Jesus blir en helt sentral del av livet deres, oppfordrer Haugland, som har store forventninger til «Gi Jesus videre»-konferansen som FriBU og seks andre barne- og ungdomsorganisasjoner arrangere i Q42 i Kristiansand 22.-24. november. Der blir lærer, pastor og kommunikator Dan Scott fra Orange, en av hovedtalerne. - Det er lenge siden vi har hatt en konferanse om et så viktig tema, der vi gjør det aktuelt for alle ledere å komme. Jeg ønsker meg flest mulig pastorer, eldsteråd, barne-, - student-, - familie-, og ungdomspastorer og alle ledere inn mot barn, unge og familier. Vi har meldt på cirka 40 ledere fra egen menighet (Hånes Frikirke), og håper mange vil gjøre det samme. Dette vil bli en superinvestering i din menighet om du prioriterer det. Sett av penger og kom, oppfordrer Håvard Haugland.

- TVINGER OSS OPP OG FRAM

Daglig leder ved Frikirkens hovedkontor, Marit Ecklo Brevik, er takknemlig for muligheten til å kunne delta på Orange-konferansen sammen med styre og stab i FriBU. - Vi er så heldige som har en barne- og ungdomsorganisasjon ledet av folk som er visjonære, målbevisste og genuint opptatt av hvordan vi som kirkesamfunn kan legge til rette for at barn, ungdommer og unge voksne skal kunne bli kjent med å velge og følge Jesus. FriBU tvinger oss opp og fram, og det trenger vi. Dette ble bare enda tydeligere for meg i løpet av studieturen til Atlanta, sier Ecklo Brevik. - *Hva er det viktigste du sitter igjen med etter konferansen?* - Det er flere ting jeg kunne nevne, men la meg i hvert fall si at Orange-konferansen ble en bekreftelse på at Frikirken er på rett vei i det vi har løftet

TEMA It's personal: Everything in your Church changes when relationships matter. (Alt endrer seg i kirken din når relasjoner er viktig).

Som kristne kan vi virkelig gjøre en forskjell i lokalmiljøene våre, men da må vi være villige til å bruke tida og gavene våre utenfor kirkeveggene.

opp i målplanen vår. Dette gjelder ikke minst fokuset på å plante fellesskap for å nå nye mennesker og i det hele tatt være utadvendte i arbeidet vårt. Som kristne kan vi virkelig gjøre en forskjell i lokalmiljøene våre, men da må vi være villige til å bruke tid og gavene våre utenfor kirkeveggene, se og investere i enkeltmennesker. Vi står alltid i fare for å bli oss selv nok, og det er absolutt ingen selvfølge å være misjonar i tenkning og handling. Vi må stadig utfordre oss selv og hverandre på det, sier Ecklo Brevik, som også vil delta på «Gi Jesus videre»-konferansen til høsten sammen med lederteamet ved hovedkontoret.

UTFORDRER ELDSTERÅDSLEDERNE

Etter at hun kom hjem fra Atlanta, sendte nestformann i Frikirkens synode Anne Mari Schiager Topland, ut et felles brev til alle eldsterådsledere i menigheter som hadde deltakere på Orange-konferansen. Her peker hun på den markante nedgangen i FriBUs medlemstall over de siste årene (10 prosent, red.anm.), og opplyser at hun som tilsynsmann og del av synodestyret har fått innsyn i menighetenes medlemstall. «Disse viser at antall medlemmer under 15 år også synker, det sank med 94 barn i 2018», skriver Schiager Topland, og kommer med følgende utfordring: «Tenk deg barna i

din menighet. Hvis du hadde én time å bruke sammen med dem denne uka, hva ville du gjøre?». Videre skriver hun at «dette er et av spørsmålene som ble stilt på Orange-konferansen vi var på. Som menigheter har vi til sammen kanskje 40 timer i løpet av året sammen med barna og tenåringene som kommer jevnlig. Hvordan kan vi bruke de 40 timene bedre som ledere og foreldre til å nå dem i den fasen de er av barndommen, slik at barna forstår at Gud elsker dem betingelsesløst, at hans ord er levende og retningsgivende for livet, at de stoler på Jesus, og at de kan bli med på et oppdrag som er større enn dem selv? Jeg håper lærdommen og refleksjonene vi bringer med oss hjem både kan være til hjelp for kirkesamfunnet og enkeltmenighetene i oppdraget vi står sammen om: At neste generasjon skal få vokse i troen og i etterfølgelse av Jesus i hverdagen, og at nye mennesker skal få møte Jesus». I brevet anbefaler Schiager Topland eldsterådet i menigheten til å invitere inn deltakere fra Orange-konferansen til et møte i vår, for å få del i noe av inspirasjonen de har fått. Og i tiden som kommer, til stadig å stille spørsmålet: Vil dette føre til at neste generasjon vokser i troen og i etterfølgelse, når store avgjørelser tas i menigheten?

PÅ ORANGE-KONFERANSE Noen av deltakerne, bak fra venstre er Hanne Marie Moi, søndagsskolekonsulent Helga Fykse (som var med i FriBUs reisefølge), Kristin Nordvoll Mork, Håvard Haugland, Anne Mari Schiager Topland, Eli Dorothea Taunton, Andrea Stormo, Solveig Bråtane, Birgitte Støle Therkelsen, Ingrid H. Heskje, Malin og Oskar Hadland. Foran fra venstre er Linn Therese Sævik, Thore Sævik, Celina-Therese Mørch Honningsvåg, Thea Frøystad og Linda Kvavik.

Børge Greaker,
Speiderkonsulent FriBU

1 Amerikansk: Stor og pompøs. Men også innholdsrik, lærerik og med gode rom for egen refleksjon og ettertanke.

2 - At relasjon er viktigere enn mye annet. Jeg har latt meg motivere til å gi relasjoner en større plass når strategi, mål, planer og program skal legges. Jeg vil først og fremst ta vare på og videreutvikle de relasjoner jeg har, men også gi rom for nye. Jeg vil øve meg på å lytte til menneskers liv og historier samtidig som jeg vil prøve å dele av meg selv på en åpen og ærlig måte. Jeg ønsker å by på varme og personlige relasjoner. Jeg håper dette vil resultere i et mer personlig forhold til Jesus og et større engasjement for vekst i Guds rike.

Solveig Bråtane,
Ettåring i Hånes Frikirke

1 - Jeg opplevde konferansen som inspirerende, profesjonelt utført og virkelig med et hjerte for barn og unge! Det var så mye forskjellig å lære, samtidig var det en tydelig rød tråd til hovedtemaet. Det var også veldig sterkt å stå sammen med 8000 mennesker som ønsker og jobber for å gi Jesus til den neste generasjonen!

2 - Det er hovedtemaet «It's personal»! Det handler om å se og virkelig lære å kjenne mennesker, men også å bruke tid med dem! Jeg kom hjem med et ønske om å være mer personlig med mennesker jeg møter. Vi ønsker jo at mennesker skal få bli kjent med Jesus, og da må vi møte det ene mennesket personlig! Det å være personlig er noe vi kan fokusere på som menighet og kirkesamfunn, men det er også noe vi som enkeltpersoner kan jobbe med i dag.

Birgitte Støle Therkelsen,
Nettverksleder Sør

1 - Dette var en kjempebra tur for min del! Relevant og interessant konferanse, og ikke minst gøy!

2 - At smågruppearbeid inn i alle «arenaer» i menigheten er utrolig viktig! Også vil jeg jobbe mer med hvordan man skal klare å ha smågruppe i et utadrettet tweensarbeid. Temaet «It's personal» var utrolig bra! «Everything changes when it's someone you know» var en setning som traff meg veldig. Fordi når jeg kjenner barna, vet navnet og vet noe om de, da er jeg villig til å gå noen ekstra steg sammen med dem. Samtidig er det en oppgave jeg kan klare å gjøre. Alle kjenner noen, og kan bygge en relasjon. Og derfor er smågruppene så viktige.

Deltakernes tilbakemeldinger etter Orange-konferansen

Budbæreren spurte noen deltakere fra FriBU:

- 1. Hvordan opplevde du konferansen?**
- 2. Hva er det viktigste du sitter igjen med?**

Henrikke Willard,
Nestleder FriBU-styret

1 - Dagene på konferanse var inspirerende, utviklende og ga godt påfyll. Det er spennende å få så mye god inspirasjon og lærdom til å drive menighetsarbeid for barn, unge og familier videre. Å stå sammen med så mange mennesker som ønsker å løfte og heie frem neste generasjon er både inspirerende og rørende. Jeg var også svært glad for temaet «It's personal», som gjennomsyret hele konferansen.

2 - Vi har et personlig forhold til Jesus, og blir samtidig påminnet viktigheten av å bygge de personlige relasjonene til enkeltmennesker. Vi må lære oss å se hverandre og enkeltmennesket, og for å klare se andre trenger vi også noen som ser oss, noe vi aktivt må jobbe med, hver enkelt. Jeg sitter igjen med nok et personlig møte med Jesus der jeg igjen blir påminnet Hans store, ubetingede kjærlighet - for meg, men også for alle andre mennesker.

Tomas Sigerstad,
Styremedlem FriBU

1- Det var en interessant konferanse, ulikt alle andre kirkekonferanser jeg har vært på tidligere. Ikke at den nødvendigvis var så mye bedre enn andre, men den var annerledes. Og den var stor. Størrelsen ble gjenspeilt i måten temaer ble snakket om. Det virket som om deltagerne kom fra kirker som er vesentlig større enn den største i Norge. Naturlig nok ble seminarer og møter påvirket av dette. Jeg tror dette var grunnen til at jeg opplevde konferansen som "annerledes". Svært mange av tiltakene og idéene som ble presentert kan ikke implementeres i en kirke i Norge med 40 aktive medlemmer. Likevel tror jeg at det er mye å lære fra prinsippene bak.

2- Jeg tror det viktigste jeg sitter igjen med er at kirken har et enormt potensial til å bety mer for flere. Naturlig nok bruker kirker mye tid og ressurser på å lære opp mennesker i "kristne ting", noe som er bra. Samtidig tror jeg at disippelgjøring er så mye mer. Jeg tror kirker kan tilby så mye mer enn bare historier om Jesus. Vi står i en situasjon der alt for mange ikke har snøring på personlig økonomi, så hvor er kirken? Hva med leksehjelp for barn eller barnevaks-ordning for alenemødre? Hvis vi vil at mennesker skal se kirken som relevant i 2019 så må vi gjøre den relevant, for folk flest.

Andrea Stormo,
Styremedlem FriBU

1- Det var både spennende og gøy å være med på konferansen. Spennende fordi vi fikk se hvordan amerikanerne jobber med barn og unge, og gøy fordi det var så mye liv og leven på konferansen, både under møtene og seminarene, men også i pausene. De var gode på å skape god stemning! Det var også godt å få påfyll. Jeg opplevde konferansen relevant i både eget liv, og i forbindelse med styrevervet jeg har i FriBU.

2- Det er vanskelig å plukke ut det viktigste, ettersom det var en konferanse med veldig variert og godt innhold. Men et fokus flere seminarholdere hadde som inspirerte meg, var å jobbe aktivt ut mot samfunnet. Å ha et arbeid som kan gagne bygda eller samfunnet rundt, slik at vi kan være en relevant ressurs for alle som ønsker eller trenger det. På den måten kan vi kanskje nå ut til nye mennesker. En menighet hadde for eksempel begynt å arrangere barnepass for alle som trengte det, slik at foreldre kunne ha «date-nights» eller gjøre andre nødvendige ting. På den måten hadde den kirka blitt relevant for folk som kanskje ellers ikke ville ha oppsøkt den selv. Inspirerende! Ellers tenker jeg at temaet «It's personal» var en god påminnelse om hvor viktig relasjoner er i menighetsarbeidet, noe jeg har tatt med meg i hverdagen etter at jeg kom hjem.

Ingrid H. Heskje,
Seniorrådgiver FriBU

1- Jeg opplevde konferansen utrolig bra, og så proft! Det var en rød tråd gjennom det hele. Temaet «It's personal» traff meg rett i hjertet. Det var så viktig for oss i FriBU å være alle tilstede, også sammen med styret. Og ikke minst ha med oss nestformann i synodestyret, daglig leder på hovedkontoret og utsending fra Budbæreren.

2- At vi må høre stemmene til de som ikke blir hørt eller sett. Folk har et navn og et navn er et menneske. Gud elsker mennesker. Den ene, Sakkeus, kvinnen ved brønnen, David, kvinnen som ble tatt i ekteskapsbrudd. Han brukte tid med den ene. Relasjoner er viktig!!! Vil du gjøre noe stort, så gjør noe lite. Vil du forandre verden, så bli en søster eller bror. Se den ene! Jesus levde ikke i tempelet eller var der og talte mye. Han levde ute blant folket og talte i hjemmene til folk. Han var alltid nær mennesker. Lys trengs der mørket er! Vær et lys i verden! Det beste vi kan vise, er at Gud er personlig. Vi må nå neste generasjon med kjærlighet, og kirken bør være den beste plassen for mennesker å finne håp. En vil aldri forandre hvordan andre ser på kirken, uten at kirken forandrer hvordan de tenker om de som er utenfor kirken. Hvis vi tror at kirken er håpet for verden, så må kirken komme seg ut der folk er. Jeg tenker at ut ifra alt dette, så må vi jobbe med smågrupper i alle aldre der vi kan bygge relasjoner og være personlige med vår tro. Vi må jobbe med flere ledere som kan være med å se DEN ENE! Flere kirker har gode fine verdier som er nedskrevet som mål og drømmer, men ingen ting er en verdi hvis ikke verdien vises igjen i prioritet i kirken.

Thea Frøystad,
Nettverksleder Nordvestlandet

1- Jeg opplevde at konferansen og opplegget vårt rundt den var givende på mange måter. Det var både kjekt, bekreftende og utfordrende. Når man jobber i menighet, kjenner man at man er i en kontinuerlig prosess med ulike dilemmaer. Arbeidet i lokalmenighet spesielt er krevende, da man er prisgitt mye frivillighet og man er avhengig av frivillige enkeltpersoner. «Kultur og strategi» må samarbeide for å lykkes. Og når årets tema er «Det er personlig», ser jeg hvor fantastisk viktig hver enkelt leder er, og hvert enkelt barn i arbeidet jeg driver.

2- Personlig var det tanken på Jesus som det perfekte forbildet om å være personlig i alle situasjoner som ble en vekker for meg. Jeg kjente også at jeg fikk noen nye tanker om hvordan være relevant, en utfordring jeg har båret mye med i hodet det siste året. Jeg kjenner at jeg fortsatt kommer til å bruke mye tid på å gruble i det vide og brede, og håper det kan komme mange interessante diskusjoner ut av det ... I det sentrale FriBU-arbeidet opplever jeg at vi er på. Arbeidet vi har lagt ned med fasetenkingen de siste årene er helt i rett gate. Ressursene som er laget ligger tilgjengelig og nedlastbart på nett og menigheter og enkeltpersoner eller familier kan lett ta disse i bruk. Vi håper at fasekortene og filmene som hører til kan være med å styrke familiene. Jeg gleder meg stort til den nye samtaleboksen/familiespillet kommer ut. Vi ønsker å investere i å skape familier som praktiserer tro i hverdagen. Autentisk tro gir slitesterk og mobil tro. Vi har alle noen som har betydd noe ekstra for vår tro. Vil vi være med og bety noe for noen andre på deres trossreise? Det personlige, det å se og møte noen på en god måte, har evighetsverdi. Og dette er kallet vårt, der vi alle har noe å bidra med. «IT'S PERSONAL»: The Church should be the best place for a kid to find hope! Det er akkurat det dagens generasjon trenger. Jeg håper å se og oppleve at frikirken prioriterer å komme på «Gi Jesus videre»-konferansen i november.

BARN Illustrasjonsfoto fra North Point Community Church hvor delegasjonen var på besøk og fikk møte alderstilpassa grupper.

NYTT KONSEPT Kafégudstjenesten i Sarpsborg Frikirke har gjort at nye har kommet til menigheten. På samlingen i Fredrikstad fortalte lederne fra Sarpsborg om konseptet.

UTFORDRET TIL Å TENKE NYTT Fra venstre generalsekretær for Norges Kristne Råd Erhard Hermansen, tilsynsman i DELK Rolf Ekenes, sogneprest i Tønsberg Jan Terje Christoffersen og biskop Graham Cray fra Den anglikanske kirke.

- Vi trenger en modig og tilstedeværende kirke

- Det er viktig å styrke kristent nærvær i det offentlige rom, sier generalsekretær i Norges Kristne Råd (NKR) Erhard Hermansen. Sammen med Naturlig Menighetsutvikling (NaMu) inviterte NKR til ni regionaløkumeniske samlinger i vår, med temaet «Kirke i en ny tid».

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Spørsmålene som ble drøftet gjennom samlingene var mange og komplekse: «Hvordan ser framtidens kirke ut? Kirken preges av samfunnet, og når samfunnet endres vil kirken påvirkes. Hvordan ser samfunnet ut om tjue år? Hvilket samfunn lever vi i? Hva er stabilt i kirken, og hva bør endres? Hva kan vi som er med gjøre i dag? Hvordan ser vi for oss at vi kan være kirke på nye måter?» Generalsekretær i NKR, Erhard Hermansen, ga tydelig uttrykk for hvordan han vil at framtidens kirke ser ut da han ønsket velkommen til den siste av totalt ni regionaløkumeniske samlinger i Solvangkirken i Tønsberg i slutten av mars. De tidligere samlingene fant sted i Stavanger, Bergen, Trondheim, Tromsø, Harstad, Molde, Fredrikstad og Kristiansand. - Vi vil være en synlig og frimodig kirke. Der Jesus er synlig forvandles mennesker, og samfunn forandres. Vi er kalt til å være sammen. Å styrke kristent nærvær i det offentlige rom er viktig, sa generalsekre-

tæren, og siterte fra lederplass i Budbærerens temanummer om menighet-splinting: «Vi kan ikke hvile på gamle laurbær, eller klamre oss til gamle seire. Nyskaping er per definisjon ferskvarer. Vi ber og trygler Gud om å skape noe nytt i blant oss, og aller helst ville vi kanskje at han bare skulle gjøre mirakler så vi slipper å gå alle skrittene», skriver Budbærerens redaktør. - Her er det bare kreativiteten Gud har gitt oss, som stopper oss, fortsatte Hermansen. - Hvordan bygger vi en slites-terk tro i kirkene og menighetene våre? Det handler om å velsigne, bygge fellesskap, og være der det er behov for oss. NKR ønsker å være en bidrag-syter i hvordan tro formidles i dag og i tiden fremover. Det sies at de gamle har drømmer og de unge har syner. Vi trenger synene som ser fremover. En modig og tilstedeværende kirke.

TRE FRAMTIDSBILDER

Med på samlingene var blant andre britiske Graham Cray, pensjonert biskop i Den anglikanske kirke, og sosiolog og kirkevekstforsker Ommund Rolfsen, som i 1998 etablerte NaMu i Norge sammen med kona Anne Karin. Rolfsen har kjennskap til cirka 500 menigheter i Norge, og han har veiledet 50 av dem. - Jeg har fulgt 15 menigheter i mer enn ti år, fortalte Rolfsen, og stilte forsamlingen følgende retoriske spørsmål: - Hvorfor er vitale menigheter så innadvendte? Hvorfor er det så få voksne som kommer til tro? Han deler den norske befolkningen grovt inn i fire kategorier; moderne materialister (opptatt av å eie og nyte det man eier, kjøper gjerne aksjer), tradisjonelle materialister (opptatt av å eie, trygge og sette i banken), moderne idealister (vil få til ting, lykkes og mestre, realisere seg selv) og tradisjonelle idealister (opptatt av å yte, gi og ofre). - Kristen-folket tilhører oftest den fjerde og siste

kategorien. Menigheten har liten kontakt med den moderne materialismen, unntaket er Oslo, mener han. I tiden som kommer mener Rolfsen at følgende samfunnstrender kan bli viktige for fremtidens kirke: Forbrukersamfunnet, individualiseringen og sekulariseringen. Han tegner tre framtidbilder av kirken i 2039: Den gjenkjennelige kirken, minoritetskirken og nasjonalistkirken.

SUNNHETSTEGN

Den gjenkjennelige kirken har noe nedgang i medlemstall, men økning i bruken av kirkene som kulturarenaer. Frikirkene og bedehusene slikker sine sår etter en opprivende strid om minoritetenes plass og klimakamp, og det er en fredelig sameksistens mellom tros- og livssynssamfunn, men stadig noe mediekritikk av konservativ kristendom og islam. Minoritetskirken oppstår som en reaksjon på en fase med etisk liberalisering. Det er sterkere konservativ dominans i det meste av landet, kirkelig samfunnskritikk gjelder «hjertesakene», og intern sosialisering er viktig. Flertallet av nordmenn er religiøst temmelig likegyldige, og et økende antall er religionskritiske. Nasjonalistkirken kjennetegnes av en mer nasjonalistisk og antimuslimsk holdning, og den gir uttrykk for «norske verdier». Internasjonale konflikter har skapt utrygghet, og det er større oppslutning om restriktiv innvandringspolitikk. Medlemstallet er stabilt, og mange venstreorienterte har gitt opp kirken. Lokalmenighetene anno 2039 kan ifølge Rolfsen se slik ut: - De fleste menighetene domineres av en kultur. De holder på sin monokultur, og de fortsetter å minke. I noen menigheter gir de monokulturelle avkall på makt. De gir rom for andre kulturer, de moderne idealistene og innvandrere, sier han. Tegn på sunnhet i framtidens kirke mener han vil gjenspeiles i engasjert trosliv,

hensiktsmessige strukturer, nådegavbasert tjeneste, behovsorientert evangelisering, varme relasjoner, utrustende lederskap, inspirerende gudstjenester og livsnære grupper.

NYE OG FRISKE KIRKEUTTRYKK

Graham Cray, pensjonert biskop fra Den anglikanske kirke, har ledet «Fresh Expressions of Church»-arbeidet i England (til daglig kalt FX). FX heier både på tradisjonsrike menigheter som forandrer seg og på nye, uvanlige menighetsplanter. Siden 2004 er det etablert over 3000 nye uttrykk for kirke (FX) i England innen flere av de store kirkesamfunnene, og Cray ledet også arbeidsgruppa bak rapporten Mission-shaped Church». Der blir nye måter å være kirke på i den anglikanske kirke eksemplifisert og analysert, som kafékirker, cellekirker, ungdomskirker, nettverkskirker, og så videre. - «Friske kirkeuttrykk» er per definisjon en ny måte å være kirke i en foranderlig kultur, primært etablert for de som ennå ikke har kommet til vår tradisjonelle kirke. Denne type kirke kan bli etablert når vi kristne lytter til menneskene rundt oss, og når vi møter mennesker der de er, sa Graham Cray.

Det spirer i Horten

Ann-Christin Østerberg er pastor i inspirekirken i Horten, som har assosiert tilknytning til Frikirken. På samlingen i Tønsberg delte hun erfaringer og visjoner fra menigheten.

- Vi satte tidlig visjonen; «Jesus i sentrum i hjertet og byen!» fordi vi tror at Jesus lengter etter å være der folk er og i folks hjerte. Midt i livene vi lever, ikke på sidelinjen eller i periferien og i utkanten, men i sentrum både i menneskers liv og i kirken. Denne setningen har vi styrt etter i teamet vårt og i kirken vår, sier Ann-Christin Østerberg. Det startet med samlinger for en gruppe på sju personer i hjemmene høsten 2015, så ble det gudstjenester på nyåret i 2016. I dag teller menigheten femti medlemmer, og rundt hundre personer er på en eller annen måte del av Inspire-familien. - Fram til 2019 har vi leid et konsertsted midt i byen, og hatt et fantastisk samarbeid med eier der. Så vi har hatt gode samtaler både om business og praktiske ting, så vel som om tro. Vi flyttet inn i Misjonskirkens lokaler i januar, som også holder til i sentrum, og overtok rent formelt i slutten av mars.

KJØPTE KIRKE FOR ÉN KRONE

Inspires overtakelse av Misjonskirkens lokaler gikk ikke upåaktet hen i lokalpressen, da det ble kjent at menigheten kjøpte bygget for én krone. - Det ble jo en tabloid overskrift på en lang og god prosess dette her. Vi var på Publicom scene i tre år, men sist høst fikk de nye eiere og bygget skulle brukes til andre ting. Vi har sett oss om etter nye lokaler og visste at Misjonskirken var positive til at vi skulle overta deres bygg. De er cirka 8-10 stk. godt voksne igjen der. Vi så på forskjellige løsninger, men kom fram til at den beste var følgende: Vi overtar bygget (det kan ikke gis gratis, så derfor kr. 1,- i beløp) og ansvaret for drift, oppussing og vedlikehold. De får disponere bygget

gratis til sine samlinger, utenom våre gudstjenester og andre samlingspunkter. Det ble en vinn-vinn situasjon, synes begge parter. Alt er gjort i samråd med Misjonskirken sentralt, og kontrakter og papirarbeid er gjort i samråd med advokat. Vi tar opp et lån som skal gå til oppussing av huset, og vi har akkurat fått beskjed om at vi har fått ekstra støtte fra Frikirken til oppussing også. Så det kommer veldig godt med, sier Østerberg. Nå venter mye dugnadsarbeid, menigheten er innstilt på å gjøre det de kan gjøre selv. - Det som må gjøres av fagfolk setter vi bort. Det er en stor jobb som tar mye tid, så vi må nok gjøre det litt i økter. Vi holder gudstjenester der mens vi pusser opp, så nå står det stillaser og diverse i salen sammen med instrumenter og en delvis oppusset plattform, og vegger i forskjellige farger ettersom vi får gjort noe med dem. Et skikkelig levende bygg, med andre ord! Vi har prioritert å få ferdig rommene nede hvor barna skal være. Og de blir nok klare om ikke så lenge, så det blir veldig bra, smiler Østerberg.

ENDRER TANKESETT

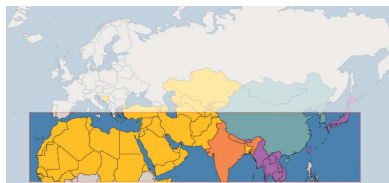
I Horten erfarer hun at folks forhold til kirke er minimal og fremmed. - Vi lever i en by hvor frikirkene er små og medlemmene har høy alder. Vi som kirke kan skape møteplasser hvor folk kan komme, men det kan aldri erstatte et personlig møte med en som

DER FOLK ER Inspirekirken i Horten vil være i sentrum av byen og i menneskers liv. Fra venstre Ellen Davis Haugen, som er med i Inspirekirkens lederteam, eldsteråd og barne- og ungdomsarbeid, og menighetens pastor Ann-Christin Østerberg.

tror. Det jeg og vi har jobbet med, og fortsatt jobber med, er å endre tankesettet om at tro er noe du gjør utenom det andre du gjør. Troen leveres der du er, med dem du omgås og lever ditt liv med. Det hjelper ikke at vi kristne holder på med vårt, så setter vi bare inn en annonse i avisen, og så skal folk komme. Folk kommer sjeldent til et arrangement eller en gudstjeneste uten å kjenne eller vite om noen mennesker som er der. «Folk har ikke sagt nei til Jesus, de bare vet ikke hvem han er», sier Martin Cave fra Imi-kirken, og det tror jeg stemmer. Jeg utfordrer Inspire-folket på hvordan tro ser ut for dem. Bare det å dele et arrangement på Facebook var en kjempeterskel for mange, meg selv inkludert. For da flagger du jo noe! For oss ble det så konkret, sier Østerberg, og viser til et sitat fra Magnus Malm og hans bok «Som om Gud ikke finnes»: «Vi kan leve som om Gud er virkelig, som om evangeliet er sant, som om Jesus er den han sier seg å være, eller som om alt sammen egentlig ikke betyr noe».

INGJERD GRIMSTAD BANDAK

Lys og salt der hvor vi er

Siden 2005 har Frikirken mottatt støtte fra Norad, via paraplyorganisasjonen Digni, til prosjekter gjennom Det Palestinske Bibelselskapet (PBS). Per i dag har vi to prosjekter – ett som jobber med det palestinske undervisningsdepartementet, og ett for fredelig sameksistens mellom kristne og muslimer i Øst-Jerusalem. I august leverer vi en søknad om et tredje prosjekt for å styrke minoriteter, med støtte fra en spesialbevilling fra Utenriksdepartementet. Den minoriteten vi ønsker å styrke rettingene til er kristne palestinere, som utgjør cirka 1 prosent av befolkningen og andelen er raskt synkende. I Gaza er det nå kun cirka 800 kristne mot 2000 for bare få år siden.

Hvorfor skal vi involvere oss i statsfinansiert bistandsarbeid, og gir det resultater? I disse dager er snart sluttrapport for utdanningsprosjektet CTPA (Conflict Transformation in Palestinian Areas) ferdig. Andre fase av prosjektet var 2016 – 2018. Prosjektet har til sammen lært opp 788 personer (435 kvinner og 353 menn), og in-

direkte har prosjektet nådd 38 095 personer, hovedsakelig palestinske barn. Ni av 17 skolekretser i Palestina har fått lært opp sine sosialarbeidere. De resterende åtte kretsene med noen hundre sosiallærere læres nå opp i prosjektets tredje fase som pågår i 2019 – 2023.

I 2014 laget det palestinske undervisningsdepartementet (MOE) en rapport hvor de målte hvor mye barna hadde av følgende verdier i livene sine: tilgivelse, være en aktiv samfunnsborger, teamarbeid, likestilling, ta ansvar, respekt og dialog. Rapporten viser at i 2014 hadde 57,9 prosent av barna disse verdiene. I 2017 var dette endret til 62,7 prosent. MOE sier selv at de har økt fokus på å lære barna disse verdiene, og det er all grunn til å tro at CTPA har en signifikant rolle i dette. Videre viser rapporten fra 2014 at 61,8 prosent av grunnskolelevnene opplever fysisk vold, og 68,6 prosent opplever verbal vold. CTPA har jobbet aktivt med to av seks anbefalinger som ble gitt i forbindelse med rapporten, nemlig å innføre aktiviteter som fokuserer

på moralske verdier og å øke kapasiteten til sosiallærerne i å integrere fredelig konfliktløsning i klasserommene i tillegg til at sosiallærerne er gitt flere verktøy til å håndtere ulike adferdsutfordringer. I rapporten fra 2017, melder 54,9 prosent av elevene at de opplever fysisk vold og 60 prosent at de opplever verbal vold. Rapporten selv sier at grunnen til nedgang i vold er at sosiallærerne nå er kompetente til å håndtere voldssituasjoner på skolen på en mer profesjonell måte.

En ekstern evalueringsrapport av CTPA II, fra 2018, fant at metodene som brukes, hjelper barna til å bli sunne følelsesmessig, og at metodene virker forebyggende på mange områder. De hjelper også barna til bedre læring i andre skolefag.

Det er viktig, fordi Jesus bryr seg om hvert enkelt menneske både her og nå, og så inn i evigheten. Han bryr seg om volden i den palestinske skolen, og om at palestinske barn også skal få kjenne på følelsene sine og uttrykke dem på en

god måte, der de blir sett, lyttet til og hjulpet til å ta sunne valg. Dia-konalt arbeid er viktig for den enkelte og for samfunnet. Et samfunn som består av sunne mennesker og med gode ledere, blir stabile og gode å bo i for alle – både for majoriteten og minoriteter. For vår partner – PBS – gir bistandsprosjektene en sterk plattform der de bygger bro ut til majoritetssamfunnet. Mange muslimer kjenner ingen kristne, og det at kristne viser at de har noe av svært god kvalitet og som muslimene etterspør, er svært viktig når man er en minoritet på 1 prosent. Gjennom arbeidet får de relasjoner med sentrale folk i hele landet. Og hvem vet? Nå har landet en president som legger til rette for kristne organisasjoner. Men dette kan plutselig endre seg, og da lukkes den døra. Da får man håpe at broen som bygges nå, er sterk nok til at de kristne vil klare å overleve som minoritet med sin særegne kultur, identitet og ikke minst tro. For vi er kalt til å være lys og salt der hvor vi er, og hvis de kristne forsvinner fra Palestina, hvem skal da være lys og salt der?

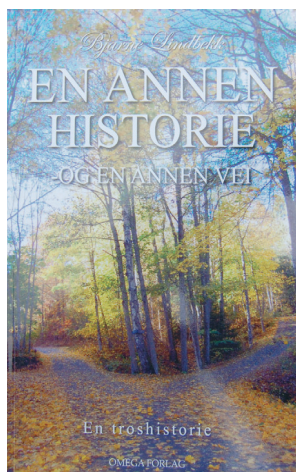
Reise i liv og tru

Livet er ei reise i det ukjente. For de fleste er den ganske lang, mens for noen blir den kortere. Den fører oss inn i stadig nye landskaper. Vi starter gang på gang på nye etapper, og derfor er det viktig at vi av og til stopper opp for å forsikre oss om at kursen er lagt riktig.

I livets første fase er vi helt avhengig av å lære av andre, som har vært gjennom det vi må lære for første gang. Til det har vi både foreldre, lærere og andre rundt oss. Mens vi vokser lærer vi oss stadig nye ferdigheter, i et tempo som vi senere i livet sakner sårt, særlig når vi skal venne oss til den digitale virkeligheten. Har du sett videoen som en ung mann laget da han skulle dra heim på juleferie? Han vet på forhånd hva som venter ham: en lang rekke spørsmål og

oppgaver fra foreldre som ikke forstår seg på søk på internett og nye app-er på telefonen. Den er irriterende sann, men den unge mannen bør vite at det ikke er lenge til han trenger hjelp sjøl.

Har du tenkt over at denne vandringen gjennom livets faser også gjør noe med trua? Den blir testet, både når vi velger aktivt og når det uventet skjer med oss. Den blir ikke uten videre sterkere; den kan tvert imot bli mindre glødende, men i et sunt kristenliv vil den få preg av de prøvelser vi må

gjennom. Vi er på vei mot det Jesus sa til Peter: Når du blir gammel, skal du strekke ut dine hender, og en annen skal binde beltet om deg og føre deg dit du ikke vil (Joh 21, 18).

Det som skjer med oss, og som rammer oss, er den meiselen Gud bruker for å forme oss slik han vil, skrev C.S. Lewis. Når vi tar viktige valg, kan vi også aktivt oppsøke Gud.

Når du er i tvil om hva du skal velge, skal du ta to skritt mot Gud og se åssen saka ser ut derfra, sa Søren Kierkegaard.

Valg er likevel noe du gjør sjøl, og resultatet preger og endrer livet ditt. Det ser vi best i etterkant. Derfor er det bra at noen setter seg ned og blar i dagbøker og brev for å bli bevisst på hva livet og trua ble til. Tenkende menneskers erindringer er nyttig lesning. Nå har frikirkemannen Bjarne Lindbekk skrevet ned og utgitt sin egen historie om tvil og tru. «En annen historie- og en annen vei. En troshistorie».

Boka gjorde noe med meg, slik at klumpen og latteren var i halsen samtidig. Den kan gi oss utgangspunkt for samtaler om alt som livet bringer og hva det gjør med oss.

Birger Løvlie

SINDRE FJELLESTAD

'Jeg har skjønnt nåden. Hva kan jeg gjøre?'

Jeg har i år vært en del av Frikirkens lederprogram Horisont. Dette har vært helt fantastisk og det er godt å se hvor villig Frikirken er til å investere i unge ledere. Nå når jeg nærmer meg avslutningen av dette kurset sitter jeg igjen med en tanke: Hva om unge ledere i alle menigheter kunne fått mulighet til å delta på noe slikt? Hva om menigheter på lokalt plan ville investert like mye tid og ressurser i sine unge ledere? Jeg tror vi kunne sett store ting skje.

Vi hører mye om unge voksne om dagen. Frikirken sin målplan for 2018-2023 setter et mål om at 40% av lederne i en menighet skal være under 40 år. Hvordan kan vi gjøre det beste ut av de unge voksne vi har i kirka idag?

UTFORDRE OSS!

Utfordre oss! Min bror Eirik Fjellestad hadde i sin tid som ungdomspastor en interessant samtale med en ivrig ungdom. "Jeg har skjønnt det med nåden. Jeg er klar for å gjøre noe."

Jeg tror denne uttalelsen reflekterer flere av oss unge. Vi er klare for å tjene, bli utfordret og leve det gode kristne livet. For mange så er utfordringer akkurat det de trenger. Det er det som kan gi gnisten tilbake i kristenlivet. Det kan være den faktoren som gjør at de faktisk føler

mening i det de driver med.

Ikke misforstå meg. Nåden er det viktigste vi har. Vi må aldri glemme nåden. Efeserne 2, 8 må alltid komme først. For av nåde er dere frelst, ved tro. Det er ikke deres eget verk, men Guds gave. Men vi er lei av å bare høre om nåde. Vi vil også høre om hvordan vi kan tjene!

JUST DO IT

I Hamar Frikirke gjorde vi et tiltak med å danne en møteplass for studentmiljøet, vi kalte møteplassen Støperiet. Et resultat av dette tiltaket var at det ble færre som møtte opp på Gudstjenesten. Vi var klar over at det ville skje, men vi gjorde det likevel.

Det er dette som er poenget. Om vi ønsker å satse på unge voksne så kommer vi til å merke det på andre plan. En satsing på unge voksne vil få konsekvenser. Men vi må tørre å faktisk gjøre det. Det å satse på unge er et fint ønske å ha, men det har lite effekt før vi er klare til å faktisk gjøre det.

Drømmer, gode tanker og planer er flott og fint, men vi må ikke glemme et fundamentalt prinsipp. Ingenting kommer til å skje før vi faktisk gjør noe.

Just do it!

PRESBYTERIEMØTET 2019

Familiestevne

felleskap glede venner
action forhandlinger
Jesus klatring musikk
måltid fellesskap bibel

Skapt til fellesskap

BAKKETUN FOLKEHØYSKOLE 24. - 28. juli 2019

fri kirken www.norvisjon.no
Facebook: Frikirken i Nordre

Debatt på nett

Budbæreren trykker debattinnlegg på nettsiden www.budbæreren.no/debatt og der kan du kommentere på innleggene og du kan dele innleggene med venner og kjente. Vi trykker ikke lenger innleggene i papirutgaven.

Bli kjent med utsendingenes «metode», DBS

På Visjon i sommer får deltakerne mulighet til å bli bedre kjent med DBS (Discovery Bible Studies) gjennom seminarene Frikirkens utsendinger skal holde.

Flere av Frikirkens utsendinger har de siste årene begynt å nevne DBS på menighetsbesøk og at det er dette vi bruker når vi ønsker å plante nye menigheter. Men hva er egentlig DBS og hvordan fungerer det? Kort oppsummert vil jeg si at DBS er «det store nye» innenfor kirkeplantiing i muslimsk-dominerende områder i dag, og de aller fleste nye misjonærer som rekrutteres for å nå muslimer blir fort introdusert for og oppmuntret til å bruke denne metoden. Gjennom DBS får man et enkelt verktøy til å lese Bibelen i smågrupper, med fokus på å undervise og lære om Guds Ord, og helt kon-

kret la det som læres bort få påvirkning inn i dagliglivet og enkelt kunne deles videre med andre. Det er enkelt å lede slike små grupper, og målet er at deltakerne i ei gruppe skal alle starte opp egne små grupper slik at flere og flere nås med evangeliet.

Selv lærte jeg om DBS på et kirkeplantings-kurs jeg tok sommeren 2014. Hver dag samlet vi oss i mindre grupper for å lese teksten, gjenfortelle den med egne ord og ta konkrete steg for hvordan vi valgte å leve livet basert på det vi leste. Noen ganger ble det konkret å be for noen, andre ganger å gjøre en fysisk endring i livsstil, hver tekst utfordret ulikt.

I slutten av kurset ble vi utfordret på kurset til å starte opp grupper når vi kom hjem til dit vi bodde.

Mannen min og jeg hadde da bodd 1,5 år i en liten forstad i Tyrkia. Nettverket vårt var relativt lite, men naboen i etasjen over hadde vi fått god kontakt med. Nervøst spurte jeg min muslimske venninne om hun og familien kunne tenke seg å oppdage Guds Ord sammen med oss. Det kunne de, og sammen gikk vi gjennom sentrale tekster i GT. Vi ble nært knyttet sammen i løpet av det halve året vi møttes, og selv om vi bare rakk gjennom GT før mannen og jeg flyttet til lengre øst i landet så fikk familien likevel møter med Jesus gjennom visjoner og drømmer. Der vi fikk være med å plante fikk andre misjonærer gleden av å døpe mor og yngstesønn på 10 år fire år senere.)))

På Visjon i sommer får deltakerne mulighet til å bli bedre kjent med

DBS gjennom seminarene Frikirkens utsendinger skal holde. Som utsendinger ønsker vi å vektlegge denne metoden å dele evangeliet med, ikke bare fordi det er den strategien vi har valgt å bruke, men fordi vi personlig også blir berørt gjennom disse møtene. På torsdag under festivalen vil en del av utsendingene fortelle historier og vitnesbyrd fra grupper som de er en del av i landene der de bor. På fredagen blir deltakerne på seminaret delt inn i små grupper og skal selv ha DBS. Slik håper vi å utruste og inspirere til bruk av denne metoden også her hjemme, slik at vi sammen kan nå enda flere med Guds Ord.

Av Laila- utsending på hjemmeopphold

Aldri var han så på plass i sin tjeneste som da, aldri var han i sentrum av sitt kall som da, aldri lyste hans ansikt som når han fikk tale om sin hjertevenn.

Leif Erik Nilsen (1956-2019)

Leif Erik Nilsen (f. 13.05.1956) er ikke lenger blant oss. Han fikk et kraftig hjerteinfarkt og falt om under en fottur på nasjonaldagen. Tross god og intensiv behandling sto ikke livet til å redde. En uke senere gikk han ut av tiden.

For alle oss som sto nær ham, ikke minst hans familie, er dette både ufattelig og ufattelig vondt. Han hadde nettopp rundet 63 år og gledet seg både over livet og tjenesten og så fram mot mange rike år videre. Men slik ble det ikke. Han ble i stedet hentet hjem til et rikere liv og til en sterkere tjeneste i en annen verden.

Leif Erik hadde mange gaver, men mest av alt var han en gave til oss som fikk sitte under hans talerstol. Aldri var han så på plass i sin tjeneste som da, aldri var han i sentrum av sitt kall som da, aldri lyste hans ansikt som når han fikk tale om sin hjertevenn. Han ble aldri trett av å løfte fram påskens under, og få har maktet som Leif Erik å gjøre sine prekener til oppstandelsesvitner. Det gjorde gudstjenestene lyse og gode.

Leif Erik var pastorsønn og fikk oppleve gleden og utfordringen med flere bosteder. Han var født i Bergen, men fordelte i tillegg sine barne- og ungdomsår på Stavanger, Arendal, Sarpsborg og til sist Ålesund. Som ung student kom han tilbake til sin fødeby og kombinerte studier med en stilling som deltidspredikant fra 1978. Han fortsatte som praktikant i Bergen Frikirke i 1980, bosatte seg i Åsane og var fra -81 med på å bygge opp det fellesskapet som ble til Åsane Frikirke i årsskiftet 1984/85, og ble menighetens første pastor. Våren 1992 ble han kalt til lærer ved LBM, Frikirkens bibelskole og pastorseminar i Oslo. Der var han fram til 1999 da han fikk pastorkall fra Bergen Frikirke og flyttet «hjem igjen», som han selv sa, denne gang til Fyllingsdalen hvor han nå bodde. I en periode over tre år

(1994-1997), mens han var lærer ved LBM, var han også pastor i Oslo Søndre Frikirke.

I tillegg var han hele sitt liv opptatt av evangelisering og misjon. De gode nyhetene måtte ut! Han gjorde seg kjent med ulike evangeliseringsverktøy, som EM (Evangelisering & Misjon), og senere med Alpha og arrangerte flere evangeliseringskurs i menigheten. Han engasjerte seg også tidlig i Frikirkens «indremisjon», Landsmisjonen, hvor han både var styreformann i flere år og daglig leder et år (1987-88).

Han kjente Frikirken godt og nøt stor tillit. Dette åpnet for flere verv i ulike styrer og råd. Han var blant annet både formann og nestformann i Vestre Presbyterium i flere år – både før og etter tusenårsskiftet, samt medlem av Frikirkens forfatningsutvalg i en årrekke. Han var også medlem i den arbeidsgruppa som utredet kvinnelig ordinasjon foran synodemøtet i 2005 og ble ofte konsultert i viktige og aktuelle teologiske spørsmål.

Leif Erik hadde en cand.mag.grad fra Universitetet i Oslo (UiO, 1976-1980) og en påfølgende cand.philol. grad fra Norsk Lærarakademi (NLA). I 2006 ble han doctor of Ministry fra Fuller Theological Seminary, USA.

Han var ikke bare begavet, men også ressurssterk og hadde stor arbeidskapasitet. Han var lett å spørre til ulike oppgaver i menigheten og kirkesamfunn. Var det ingen til å hjelpe ham med å arrangere en sommergudstjeneste i menigheten, så fylte han gjerne alle oppgavene alene. Og han gjorde det med letthet og glede. Han lot seg også engasjere i det felleskristne arbeidet i Bergen, både gjennom pastoratnettets faste bønnesamlinger og i Predikantringen, hvor han også satt i styret i en periode.

Leif Erik var ute på en av sine daglige vandringer i Guds frie og

vakre natur da hjertet ikke ville mer. Han hadde vært på de fleste fjelltoppene rundt Bergen de siste årene og hadde stor glede av disse turene. Både fysisk og åndelig var han en vandringsmann. Nå har han lagt ned vandringsstaven. Han er borte fra legemet og hjemme hos Herren. Han etterlater seg foreldrene Ester og Leif, tre søs-

ken, en svigerinne, nevøer og nie-se. Vi lyser fred over hans gode minne.

Jarle Skullerud,
synodeformann
Jan Rettedal,
menighetsveileder

Søker PASTOR i 60 % stilling

Vi tror at vår visjon er å være en flerkulturell menighet
 Vi vil leve menighet og forkynne evangeliet om Guds rike og Jesu Kristi nærvær i ord og handling
 Vi tror at menighet først og fremst handler om relasjoner
 Vi er en menighet med norsk som felles språk, men internasjonal forståelse
 Oslo Storbymenighet har to hovedsøyler i sitt arbeid, gudstjenestene og husfelleskapene

Tro mot denne visjonen søker vi en pastor som:

- Er engasjert i fellesskap og relasjoner mellom mennesker i og utenfor menigheten
- Gir ærlig og livsnær forkynnelse
- Kan relatere til ulike kulturer og menneskelig mangfold
- Har interesse for arbeid med barn og unge
- Har erfaring med sjelesorg
- Gir rom for felles eierskap og delegert ledelse

Stillingen innebærer å arbeide i team med menighetens innvandrerkonsulent, samt ivareta praktiske administrative oppgaver.

Lønns- og arbeidsvilkår følger gjeldende bestemmelser i Frikirkens regulativ. Politiattest er obligatorisk.

Pastoren er forpliktet til å lære og leve i samsvar med Guds ord og kirkens bekjennelse.

Nærmere informasjon om stillingen: Leder i eldsterådet Else Marie Standal, tlf. 991 69 916, eller pastor Gunnar Johnsen, tlf. 467 85 610.

Søknad sendes: oslostorbymenighet@frikirken.no
Søknadsfrist: 12.6.2019

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Et år som forandrer

For mange år siden fikk Morten Edvardsen en visjon fra Gud om å starte en bibelskole, det samme gjorde Tønsberg Frikirke. Høsten 2018 kom disse visjonene sammen og ble til virkelighet. Tønsberg Bibelskole som er nært knyttet til Tønsberg Frikirke ligger på nydelige brygga midt i Tønsberg. Tønsberg Bibelskole er en skole som har kommet fram ved mye tid i bønn og at Gud har åpnet dører, noe både ansatte og elever merker. For skolen har vi fått to slagord som vi ønsker skal være essensen for det elevene skal ha erfaring av etter et år hos oss. "Du er kalt til å være deg der du er" og "Naturlig overnaturlig liv med Jesus" er det vi håper å kunne formidle på Tønsberg Bibelskole. Disse to slagordene er viktige hver for seg, men vi mener de er enda viktigere sammen. For dersom du ikke vet hvem du er kalt til å være og ikke lever det ut der du er, vil du heller ikke klare å fullt ut leve et naturlig overnaturlig liv med Jesus (slik som Jesus selv gjorde). På andre siden vil følgene av å leve et naturlig overnaturlig liv med Jesus være at du blir den du er kalt til å være, der du er.

Gud skapte oss og Han ville ikke at vi skulle være noen annen (virker logisk), derfor er det så viktig å sette av tid til å la Han fortelle deg hvem du er. Dette er noe elevene våre virkelig har fått tid til dette året. Jeg spurte et par av elevene hvordan dette har sett ut for dem og hva som har vært viktig for dem. Anne Lene, en av våre glade sørlendinger fra Lindesnes forteller at "Jeg har lært å se mer av hvem jeg er som person, ikke bare hva verden har fortalt meg. Jeg lærer å høre

mer etter når Gud sier: dette er hvem du er og dette har Jeg kalt deg til." Hun sier også at disippelgruppene der vi er rundt fem elever og en leder som møtes ukentlig og snakker om livet, temaer, undervisning og ber sammen har betydd mye for henne. "Dette er et sted der jeg har kunnet få lov til å være ærlig om livet og det som ligger på hjertet mitt. I denne gruppen har jeg fått et fellesskap jeg kan gå dypt med". Anne Lene har ikke vært redd for å gå etter noen av de mer dype tingene i livet hennes. Vi har sett en stor forandring hos henne på dette området og selv sier hun "Nå med skoleåret nesten bak meg, etter mange samtaler og veiledning både av klassefamilien, stab og Gud har jeg lært hva det vil si å være tro til hjerte sitt og hvordan en skal ta vare på det. For det jeg har kommet ut av er noe jeg aldri vil tilbake til. Gud har gitt oss et hjerte av kjøtt og tok bort steinhjerte slik som det står skrevet i Esekiel 36:26b". Helena, en av våre kreative elever, sier at for henne har det å lære og være i Guds nærvær, og få den rytmen inn i hverdagen vært noe av det viktigste for å gi henne identitet dette året. I tillegg sier Helena disse ordene "Jeg fant ut at ettersom jeg fant mer av Jesus fant jeg mer av meg selv, i Ham. Nå er det som å bli kjent med meg selv på nytt!" For noen herlige vit-

nesbyrd. Du er KALT til å være DEG der du er. Som sagt blir et naturlig overnaturlig liv en følge av å finne hvem Gud sier at du er. Dette er noe bibelskolen har fått erfare i hverdagen der de har vært med i forbønnstjeneste i Tønsberg Frikirke og på misjonsturen vi hadde i vår til Thailand. Her så vi mange mennesker bli helbredet (spesielt i knær, mage og rygg). Petter, en av elevene som har valgt å gå på bibelskole knyttet til sin egen kirke, sier om misjonsturen: "Jeg fikk oppleve at Gud stiller opp. Jeg møtte også mennesker der som bruker sin business på en konkret måte til Guds ære. Det gav meg så mye håp og engasjement for å gå på det Gud har lagt for meg." Når man er på slike turer eller er i en tjeneste i kirken, gjør man seg så avhengig av Gud. Om vi i slike settinger sier noen ord eller bruker det vi har i oss av talenter har det ingen betydning med mindre Den Hellige Ånd er i det, og Gud lar ordene og handlingene virke i en større virkelighet enn den vi ser. Ved å se på elevene i høst sammenlignet med nå i mai, ser jeg at et år på Tønsberg bibelskole vil forandre. Man vil komme dypere og lengre med Gud, man vil se hvem Han er, hvem en selv er og hvordan Han vil leve livet med deg.

Av Frida Hande Orlin

SENSOMMERDAGER i Stavern for godt voksne 11.-16. august

Påmeldingene strømmer på. Mer enn hundre påmeldte allerede. Skynd deg!

info og påmelding
www.stavernfhs.no

Disse blir med på kortkurset på Fredtun:
 Lars Mörlid og Peter Sandwall - Per Arne Dahl - Jens-Petter Johnsen - Anne Kristin og Sven Aasmundtveit

"Kropp og And, hånd i hånd"
 23.-27. SEPTEMBER

Dugnad+fellesskap=gøy

NYTT KURS - NYE MULIGHETER

Påmelding og info fra 15. juni
www.stavernfhs.no

STAVERN FOLKEHØYSKOLE KORTKURS

GRATIS! Påmelding innen 10 sept 2019

Returadresse:
Budbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo

ANDRES HOLVIK

Guds stemme i hverdagen

På kontoret vårt har vi (heldigvis) et ventilasjonsanlegg. Det suser og går hele dagen uten at noen av oss legger merke til det. Før det slår seg av nøyaktig kl 16. Merkelig. Det er altså først i det anlegget slår seg av at vi blir oppmerksomme på at det i det hele tatt har vært på, og trofast sørget for at vi ikke svi-mer av i vår egen CO2. Sånn er det med mange lyder rundt oss. Trafikk, anleggsarbeid, eller mer idyllisk: vinden som suser, bekken som renner. Vanligvis går vi på autopilot, og det er først når vi på en eller annen måte blir gjort oppmerksomme på disse lydene at de faktisk dukker opp i bevisstheten vår. Slik tror jeg vi ofte opplever det med Gud også. Vi vet jo at han er overalt til alle tider. Jeg tror også han taler til oss hele tiden. Men vi er så vant til hans skaperverk, og lyden av hans stemme at dette havner i underbevisstheten. Sammen med ventilasjonsanlegget som durer og vinden som suser. Også er det først når vi blir gjort oppmerksomme på hans underverker, som oftest er når vi ikke går på autopilot, at vi kan få se et glimt av Guds storhet. Og vi kan si som David i Salme 8: "Herre vår Herre, hvor herlig ditt navn er over hele jorden!"

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Endre Sagedal** har levert følgende bidrag

Sytti ganger syv

Med en oppvekst på bedehuset, så er det jo fint med en historie derfra. Det var et bedehus på Sørlandet, hvor han som skulle åpne møtet var kjent som en varm sjel, kanskje noe enkel. Han åpner med å lese historien om tilgivelse, hvor Peter spør Jesus: «Hvor mange ganger skal jeg tilgi min bror, syv ganger?» Og Jesus svarer: «Ikke syv ganger, men sytti ganger syv». - Og tenk på det kjære venner, «søtti gange sju - det æ ett tall så stort att mi kan ikkje fatte det!!» Og da hadde han grepet kjernen i det, selv om ikke regneferdighetene var helt med.

Endre Sagedal utfordrer Per Kristian Rønning

FAKTA:

Navn: Helene Timmer **Alder:** 29
Sivilstatus: Gift **Menighetstilhørighet:** Hamar Frikirke
Virke: Barne- og familiearbeider

Ny barne- og familiearbeider i Hamar

Helene Timmer er ny barne- og familiearbeider i Hamar Frikirke, og synes det er et privilegium å få investere tid med barna.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?
- Jeg gleder meg virkelig over å få investere i barna! Som søndagsskolelærer har man mulighet til å få en plass i mange barns liv, og det er et stort privilegium.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Salme 16:11: «Du lærer meg livets vei, hos deg er glede i overflod, fryd uten ende ved din høyre hånd». Dette bibelverset har hengt på veggen i hjemmet vårt siden nyttår. Det er et vers som indirekte sier noe om å søke Gud. Vi er travle, og dagene våre er fulle. Ofte tar jeg meg selv i å prøve å finne plass til Jesus i kalenderen. Det er jo helt opp ned. Gud er kilden, og tid med Han må komme først! Det har vært til oppmuntring, og en viktig påminnelse for meg i år.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- For å stå sammen om noe kreves enhet, fellesskap og overgivelse. Det er bibelske verdier som er viktige. Mottoet er også inkluderende, og gir den enkelte verdi.

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Barn og familie opptar de fleste timene av døgnet. Vi har tre jenter under tre år, og alle tre er hjemme. Vi koser oss med travle småbarns-dager. Jeg er generelt engasjert i ekteskap- og familiearbeid. Etter at jeg ble mamma har foreldrerollen også blitt en del av det engasjementet. Jeg elsker å være mamma! De siste årene har jeg følt meg rikere enn noen gang, til tross for rekordtrang økonomi.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som

PRIORITET Gud er kilden, og tid med Han må komme først, sier barne- og familiearbeider Helene Timmer. (Foto: Privat).

kristen?

- Gjennom livet har jeg hatt mennesker rundt meg som lever for Jesus. Både foreldrene mine og søsknene mine har utfordret og inspirert meg, og gjør det fortsatt. Mannen min, Steven, er et forbilde på det å være nysgjerrig på Guds karakter. Han inspirerer meg til å lære om Gud ufiltrert! Det er jeg så takknemlig for. I mine daglige relasjoner har jeg ofte samtaler hvor jeg blir utfordret og oppmuntra. Det er vel egentlig ikke noe som er bedre enn akkurat det ... Å få ha hverdagshelter rundt seg, som elsker Jesus.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?
- Fritid, hva er det ...? Jeg liker gode samtaler, kaffe, og en god bok.